

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl soudkyní Mgr. Jaroslavou Křivánkovou ve věci

žalobce: T. T. L., nar. X, bytem X
proti
žalovanému: Ředitelství služby cizinecké policie, IČO: 00007064, sídlem
Olšanská 2, 130 51 Praha 3,

v řízení o žalobě ze dne 4. 8. 2025 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 7. 2025, č. j. CPR-18635-2/ČJ-2025-930310-V223,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

1. Rozhodnutím Policie ČR, Krajského ředitelství policie Karlovarského kraje, odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort ze dne 28. 4. 2025 č.j. KRPK-97612-59/ČJ-2024-190022 byla žalobci podle § 50a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců uložena povinnost opustit území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace. Současně mu byla stanovena doba k vycestování z uvedených států do země státního občanství žalobce či do třetí země, kde je oprávněn pobývat nebo která ho přijme, a to ve lhůtě 30 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí. Podle

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

§ 179 zákona o pobytu cizinců nebyly shledány důvody znemožňující vycestování s tím, že vycestování žalobce je možné.

2. Žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 1. 7. 2025 č.j. CPR-18635-2/ČJ-2025-930310-V223 bylo odvolání žalobce proti výše uvedenému rozhodnutí zamítnuto a původní rozhodnutí bylo potvrzeno. Rozhodnutí bylo odůvodněno tím, že žalobce se dne 11. 12. 2024 dobrovolně dostavil ke správnímu orgánu I. stupně k vyřešení svého neoprávněného pobytu, přičemž následně bylo zjištěno, že mu bylo vydáno pravomocné rozhodnutí ve věci zamítnutí žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana EU, přičemž ke dni 19. 9. 2024 pozbylo platnosti osvědčení o podané žádosti ve formě vízového štítku a žalobce ve stanovené lhůtě 35 dnů, tj. do 24. 10. 2024 nevycestoval. S ohledem na to, že žalobce nedisponoval v době kontroly žádným pobytovým oprávněním na území ČR, zahájil správní orgán I. stupně dne 11. 12. 2024 řízení o uložení správního vyhoštění z uvedených států, přičemž v průběhu řízení dospěl na základě zjištěných skutečností k závěru, že rozhodnutím o uložení správního vyhoštění by bylo nepřiměřeně zasaženo do rodinného a soukromého života žalobce, a proto překvalifikoval řízení na povinnost opustit území uvedených zemí. Žalovaný se v rozhodnutí zabýval přiměřeností dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života a dospěl k závěru, jenž odůvodnil, že tyto dopady, jež nijak nezpochybnil, nepředstavují zásah, který by bylo možno považovat za nepřiměřený.

II.

Žaloba

3. Na prvním místě žalobce vytýkal žalovanému, že správní řízení jsou zatížena závažnými vadami při zjišťování skutkového stavu, zejm. nebyly odstraněny veškeré pochybnosti týkající se rodinného a soukromého života žalobce a nejlepšího zájmu jeho synů. V té souvislosti zdůraznil, že sdílí společnou domácnost se svým sice zletilým synem, jenž je však ve věku blízkém věku mladistvého, tento je na území ČR plně socializovaný, zároveň se žalobce stará rovněž o svého mladšího čerstvě zletilého syna, jenž se aktuálně k žalobci stěhuje, a na jehož výchově i výživě se žalobce intenzivně podílí. Žalobce získává finance od příbuzných a rodinných přátel, avšak po odjezdu žalobce nebude tato solidární skupina fungovat, a posílat peníze přímo žalobcovým synům.
4. Žalovaná dle žalobce zároveň v nedostatečném rozsahu posoudila přiměřenost dopadu svého rozhodnutí do práva žalobce na respektování soukromého a rodinného života chráněného čl. 8 Úmluvy a čl. 10 odst. 2 LZPS, zejména nezohlednila faktické závažné důsledky vycestování žalobce do země původu pro další život celé jeho rodiny včetně čerstvě zletilých synů, tento dopad bagatelizovala, což činí napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s. Správní orgány byly zároveň povinny zabývat se intenzitou dopadu napadeného rozhodnutí do práva na soukromý a rodinný život žalobce a jeho rodiny a porovnat ho s veřejným zájmem na vycestování žalobce z ČR. Žalobce dále poukázal na to, že jeho mladší syn, jenž v březnu 2025 nabyl plnoletosti, nabyt dle § 35 odst. 1 zákona č. 186/2013 Sb., o státním občanství ČR státní občanství ČR prohlášením, což zintenzivňuje zásah do soukromého a rodinného života žalobce, jenž je nyní otcem dvou občanů ČR, kteří nemají k jeho zemi původu žádný vztah.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

K převzetí listiny o nabytí státního občanství syna žalobce došlo později, než je datum jeho vydání (16. 6. 2025), a proto žalobce nemohl listiny doložit do řízení před vydáním napadeného rozhodnutí (1. 7. 2025). Pokud by byl žalobce nucen z území ČR vycestovat, nemohl by podat žádost o přechodný pobyt rodinného příslušníka EU dle § 87b zákona o pobytu cizinců. Těžiště dokazování se nachází ve správním řízení, jež vede pověřený správní orgán, který měl již během správního řízení k dispozici podklady, z nichž jasně vyplývá, že nuceným vycestováním z území ČR bude zasaženo nejen do práv žalobce, ale zejména do práv jeho čerstvě zletilých synů, a pokud správní orgán neměl dostatečné množství podkladů pro své rozhodnutí tak, aby byly okolnosti zásahu do rodinného a soukromého života žalobce a jeho rodiny postaveny najisto, pak si je měl opatřit. S ohledem na to, že tak správní orgán neučinil, zatížil řízení a napadené rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů dle § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s.

5. Žalobce dále namítal, že žalovaná zatížila své rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti tím, že se nijak nevypořádala s odvolacími námitkami, a při posouzení dopadu napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života odkázala na rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, ačkoli žalobce v odvolání namítal, že se správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí zabýval v nedostatečném rozsahu dopadem napadeného rozhodnutí na vedení soukromého a rodinného života a vývoj, výchovu a výživu dětí.
6. Žalobce v souvislosti s tím, že žalovaná v napadeném rozhodnutí uvedla, že její rozhodnutí je mírnějším opatřením než vydání rozhodnutí o správním vyhoštění, a v případě neoprávněně pobývajícího cizince je nejmírnějším v úvahu přicházejícím opatřením, zdůraznil, že tato skutečnost neznamená, že by správní orgány nebyly povinny posuzovat přiměřenost dopadu svého rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce.
7. Žalobce zdůraznil, že na území ČR přicestoval před více než 26 lety jako nezletilý, strávil zde celý svůj dosavadní dospělý život, velkou část tohoto času zde také pracoval a stal se plnohodnotným členem české společnosti, jeho trestná činnost byla excesem z jinak řádného života, odsouzení na něj mělo zásadní výchovný efekt a snaží se synům vynahradit absenci svého pobytu ve vězení. V zemi původu nemá žalobce žádné vazby, k zemi nemá žádný vztah. Z uvedených důvodů navrhl, aby bylo napadené rozhodnutí zrušeno a věc žalovanému vrácena k dalšímu řízení.

III.

Vyjádření žalovaného

8. Žalovaný ve vyjádření k žalobě dne 12. 8. 2025 odkázal na napadené rozhodnutí, s tím, že v něm jsou uvedeny přezkoumatelným způsobem veškeré důvody, dle nichž bylo shledáno naplnění znaků skutkové podstaty podle § 50a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Neoprávněný pobyt žalobce byl jednoznačně prokázán, v rámci řízení byly zjištěny okolnosti odůvodňující překvalifikování řízení o správním vyhoštění na řízení o povinnosti opustit území výše uvedených států. Žalovaný také vyjádřil přesvědčení o dostatečném a přezkoumatelném způsobu vypořádání otázky přiměřenosti dopadu rozhodnutí. Pokud se žalovaný ohrazoval proti závěru žalovaného o účelovosti jeho jednání setrvat na území ČR a nerespektovat nejen správní rozhodnutí, ale i soudní rozsudky s tím, že tyto závěry nemají oporu ve

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

spisovém materiálu, žalovaný uvedl, že nerespektování správních a soudních rozhodnutí žalobcem je zjevné s ohledem na setrvání žalobce na území ČR i po rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu a rozhodnutí o zamítnutí žádosti o vydání povolení k pobytu. Neochota žalobce vycestovat, resp. setrvat na území ČR, je jednoznačná i z vyjádření žalobce v rámci protokolu o jeho výsledku, kdy uvedl důvody, pro něž chce zůstat v ČR.

9. Žalovaný účelovost podávaných žádostí žalobce o přechodný pobyt po propuštění z výkonu trestu odnětí svobody spatřuje ve sledu událostí po jeho propuštění z výkonu trestu odnětí svobody a důvody tohoto závěru vyplývají i ze spisového materiálu. V první žádosti o přechodný pobyt žalobce tvrdil společnou domácnost s občankou SRN, což však nebyl schopen prokázat. V případě druhé žádosti tvrdil společnou domácnost se svým starším synem, přičemž skutečnou péči nebyl schopen prokázat. V průběhu předmětného řízení tvrdí, že řeší stěhování i mladšího syna, jenž je „čerstvě občanem ČR“. Ke dni 12. 8. 2025 není v policejních systémech evidována žádná žádost žalobce o vydání povolení k pobytu na území ČR.

IV.

Jednání před soudem

10. V souladu s § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.
11. Ve věci bylo s ohledem na stanovisko účastníků rozhodnuto bez jednání v souladu s § 51 odst. 1 s.ř.s.
12. Synové žalobce Q. N. T. a D. A. T. byli soudem informováni o vedení tohoto řízení a byli vyzváni, aby ve lhůtě dvou týdnů ode dne doručení výzvy písemně soudu oznámili, zda budou v řízení uplatňovat práva osoby zúčastněné na řízení, přičemž na výzvu nereagovali.

V.

Rozhodnutí soudu

13. Žaloba není důvodná.
14. Z obsahu správního spisu vyplývá, že žalobce byl v období od 4. 4. 2006 do 21. 7. 2017 oprávněn na území na základě trvalého pobytu. Dne 11. 8. 2016 bylo žalobci povolení k trvalému pobytu zrušeno z důvodu jeho odsouzení k nepodmíněnému trestu odnětí svobody za zločin nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a jedy podle § 283 odst. 1 a 2 písm. a), odst. 3 písm. c) trestního zákoníku a byla mu stanovena lhůta k vycestování z území 30 dnů od právní moci rozhodnutí. Dne 17. 4. 2018 byl podmíněně propuštěn, dne 12. 12. 2018 si podal žádost o přechodný pobyt rodinného příslušníka EU, jeho žádost byla zamítnuta. Po propuštění z výkonu trestu odnětí svobody byl žalobci udělení výjezdní příkaz k opuštění území, avšak žalobce nevycestoval. Z důvodu neoprávněného pobytu zahájil správní orgán I. stupně dne 25. 4. 2018 řízení o uložení správního vyhoštění z území výše uvedených států, které z důvodu žádosti o přechodný pobyt bylo v průběhu řízení o správním vyhoštění zastaveno, přičemž

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

bylo zjištěno, že dne 23. 1. 2019 byl žalobci vylepen štítek AKT-osvědčení o žádosti s platností od 23. 1. 2019 do 23. 3. 2019, délka pobytu 60 dnů. Žádost žalobce o vydání povolení k přechodnému pobytu byla zamítnuta a žalobci byla stanovena lhůta k vycestování v délce 30 dnů od právní moci rozhodnutí, jež bylo vydáno dne 7. 5. 2019. V době stanovené k vycestování uděleným výjezdním příkazem podal žalobce dne 16. 8. 2023 druhou žádost o přechodný pobyt, jež byla pravomocně zamítnuta ke dni 19. 9. 2024, kdy pozbyla platnost fikce pobytu dle § 87y zákona o pobytu cizinců a s ním i udělení potvrzení ve formě vízového štítku, a byla mu stanovena lhůta k vycestování z území v délce 35 dnů. Od 20. 9. 2024 počala běžet doba stanovená k vycestování v délce 35 dnů, avšak žalobce ani v této době nevycestoval a dne 11. 12. 2024 se dostavil k správnímu orgánu I. stupně za účelem vyřešení svého neoprávněného pobytu, tentýž den bylo zahájeno řízení ve věci správního vyhoštění žalobce. Žalobce se při prvé žádosti o přechodný pobyt snažil sloučit se svou údajnou družkou státní příslušnosti SR, následně se snažil sloučit na svého staršího syna, kdy však nebyla splněna podmínka skutečné péče dle § 15a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců.

15. V průběhu správního řízení věci byl proveden výslech žalobce, který uvedl, že jej finančně podporují příbuzní, je nemajetný, žije v pronajatém pokoji se starším synem, jenž má české občanství, je vyučen kadeřníkem, ale nepracuje, ani nepokračuje ve studiu. Mladší syn žije s matkou, navštěvuje střední školu. Na svůj domovský stát již nemá žalobce žádné vazby, jeho zdravotní stav je dobrý.
16. Dále byl proveden výslech Q. N. T., staršího syna žalobce, který potvrdil, že s žalobcem žije ve společné domácnosti, již si sám vydělává, takže od žalobce již peníze nepotřebuje. Mladší syn žalobce D. A. T. uvedl, že studuje střední školu, žije s matkou a mladším bratrem, synem své matky a jejího nového přítele, chodí na brigádu. Je mu známo, že jeho starší bratr, jenž bydlí se žalobcem, pracuje v nehtovém studiu. Dále uvedl, že mu otec dává kapesné cca 1 000 Kč a platí mu věci do školy. Oba synové uvedli, že jsou zdraví, po otci by se jim stýskalo, kdyby musel odjet, mladší syn uvedl, že by byl nešťastný a zklamaný.
17. Správní orgány následně dospěly k závěru, že v případě žalobce byly splněny důvody pro uložení povinnosti opustit území členských států Evropské unie dle § 50a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců, a to z důvodů uvedených v napadeném rozhodnutí.
18. Podle § 50a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců *„Rozhodnutí o povinnosti opustit území členských států Evropské unie policie vydá cizinci, který není držitelem platného oprávnění k pobytu vydaného jiným členským státem Evropské unie a na území pobývá neoprávněně, u něhož nebyly shledány důvody pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění nebo pokud by důsledkem rozhodnutí o správním vyhoštění byl nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života.“*
19. Dle § 50a odst. 5 zákona č. 326/1999 Sb. o pobytu cizinců na území ČR *„V řízení o povinnosti opustit území nebo území členských států Evropské unie je vydání rozhodnutí prvním úkonem v řízení; to neplatí, je-li vydáno rozhodnutí podle odstavce 1 písm. c) nebo odstavce 2 písm. b). Zahájené řízení o správním vyhoštění je řízením o povinnosti opustit území, jsou-li zjištěny skutečnosti uvedené v odstavci 1 písm. c) nebo odstavci 2*

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

písm. b). Policie o tomto cizinci vyrozumí bez zbytečného odkladu. Lhůta pro vydání rozhodnutí běží ode dne, kdy byl cizinec vyrozuměn.“

20. Dle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců „*Při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.“*
21. Dle § 174a odst. 2 zákona o pobytu cizinců „*Policie v řízení o vydání nového rozhodnutí podle § 101 písm. c) správního řádu o správním vyhoštění nebo o povinnosti opustit území nebo území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace vedeného na žádost cizince zohlední zejména dobu pobytu cizince na území, pobyt jeho nezletilých dětí plnicích povinnou školní docházkou na území a existenci jiných rodinných nebo společenských vazeb na území; to neplatí, pokud je cizinec zajištěn.*
22. V první řadě považuje soud za nezbytné posoudit otázku, zda si správní orgány obstaraly dostatek podkladového materiálu pro posouzení přiměřenosti napadeného rozhodnutí. Po jejím podrobném posouzení dospěl soud k závěru, že správní orgán I. stupně shromáždil dostatek podkladového materiálu pro učinění objektivního závěru o přiměřenosti napadeného rozhodnutí. Především správní orgán I. stupně za tímto účelem provedl výslech žalobce a jeho synů, dále si obstaral rozhodnutí, jímž byl žalobce odsouzen za trestnou činnost, v souvislosti s čímž mu byl zrušen trvalý pobyt, přičemž žalobce nenamítal existenci žádné skutečnosti, s níž by žalovaný v době vydání rozhodnutí nebyl seznámen, s výjimkou udělení státního občanství ČR mladšímu synovi žalobce, a nenamítal ani změnu doposud zjištěných skutkových okolností. Dále správní orgán I. stupně založil do správního spisu mj. výpisy z evidence cizinců týkající se informací o žalobci a jeho synech. Spis obsahuje úřední záznam zachycující dostavení žalobce na pracoviště správního orgánu I. stupně již v době svého nelegálního pobytu na území. S ohledem na uvedené má soud zjištěný stav věci pro posouzení otázky přiměřenosti za dostatečný a v souladu s § 3 správního řádu.
23. Hlavní skupina žalobních námitek žalobce směřovala proti posouzení přiměřenosti dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života dle § 174a zákona o pobytu cizinců.
24. Na tomto místě považuje soud za vhodné připomenout, že v rámci soudního přezkumu dle s.ř.s. jsou považována obě rozhodnutí správních orgánů, tj. rozhodnutí správního orgánu I. stupně i správního orgánu rozhodujícího o odvolání, za jeden celek (srovnej rozsudek NSS ze dne 14. 3. 2013, č. j. 4 As 10/2012–48 [23]. S ohledem na to, že rozhodnutí o uložení povinnosti opustit území podle § 50a odst. 2 písm. b) přímo zakládá povinnost vycestovat, tedy vede k reálnému fyzickému odloučení od rodiny a má tak bezprostřední a samostatné účinky do soukromého a rodinného života, tedy jde o materiální zásah do základních práv, byly správní orgány povinny

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

posoudit přiměřenost dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce.

25. Soud dospěl k závěru, že žalovaný při posuzování samotné přiměřenosti napadeného rozhodnutí přihlížel ke všem relevantním faktorům, které mohly mít na posouzení přiměřenosti dopadu rozhodnutí vliv. Zejména posuzoval kritéria dle § 174a zákona o pobytu cizinců ve vztahu k délce žalobcova předchozího pobytu na území ČR a jeho rodinnému zázemí. Ostatně, víc důvodů žalobce ve spojitosti s přiměřeností ve správním řízení, ani nyní v žalobě, neuvedl. Žalovaný vzal v úvahu pobytovou historii žalobce, důvody zrušení jeho trvalého pobytu, snahu žalobce o sloučení s údajnou družkou, následně o sloučení se starším synem. V důsledku posouzení všech kritérií uvedených v § 174a zákona o pobytu cizinců zejména nejvlastnějšího zájmu dětí žalobce, jeho rodinného života a zdravotního stavu bylo případné rozhodnutí o uložení správního vyhoštění shledáno jako nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života žalobce, a proto bylo řízení dále vedeno jako řízení o povinnosti opustit území smluvních států, a i v té souvislosti byla zkoumána přiměřenost dopadů tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce. Správní orgány v té souvislosti vycházely z toho, že žalobce neuvedl žádné skutečnosti nasvědčující možné hrozbě skutečného nebezpečí, a nebyly zjištěny žádné okolnosti, jež by žalobci bránily ve vrácení do země původu a jež by byly v rozporu s principem non – refoulement a dospěly k závěru, že napadené rozhodnutí je mírnějším opatřením než vydání rozhodnutí o uložení správního vyhoštění a jde o vůbec nejmírnější opatření, jež lze za dané situace přijmout. Zároveň konstatovaly, že vydané rozhodnutí není mimo povinnosti vycestovat z území smluvních států spojeno s žádnými negativními omezeními do budoucna, jež by měly přímo vliv na nemožnost získat vízum či povolení k pobytu. Žalovaný nezpochybňoval intenzitu rodinných vazeb žalobce a jeho rodiny s tím, že si je vědom zásahu rozhodnutí do nich, avšak nikoli v míře uváděné žalobcem. S ohledem na věk dětí a jejich samostatnost dospěl již správní orgán prvního stupně k závěru, že se žalobce jako rodič nepodílí na skutečné péči o občana EU mladšího 21 let, jak je vyžadováno v ust. § 15a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců a nelze na něj z tohoto důvodu nahlížet jako na rodinného příslušníka občana EU. V té souvislosti správní orgány vzaly v úvahu závažnost, druh protiprávního jednání žalobce, délku jeho pobytu na území, věk, zdravotní stav, rodinné a ekonomické poměry na území ČR, jeho společenské a kulturní vazby navázané na území, intenzitu vazeb ke státu, jehož je žalobce státním občanem. Vzaly v úvahu, že žalobce je rozvedený, je nezaměstnaný, finančně jej podporují příbuzní a kamarádi. Má dva syny, z nichž starší s ním žije ve společné domácnosti a již pracuje, přičemž mladší syn žije ve společné domácnosti se svou matkou a její novou rodinou, studuje, je čerstvě zletilý, vykonává brigády. Realizaci vydaného rozhodnutí nedojde k ohrožení řádného vývoje již zletilých synů žalobce, oba mohou na území ČR fungovat i bez trvalé přítomnosti žalobce, stejně tak jako v době, kdy byl žalobce ve výkonu trestu odnětí svobody, který mu byl uložený v délce 8 let za spáchání zločinu nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a jedy dle § 283 odst. 1 a odst. 2 písm. a) a odst. 3 písm. c) trestního zákoníku, kdy se žalobce na této trestné činnosti podílel ve velkém rozsahu a v rámci organizované skupiny v době, kdy již byl otcem uvedených synů a věděl, že tak ohrožuje svůj rodinný život i pobyt na

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

území ČR. Ve výkonu trestu odnětí svobody byl žalobce od 16. 10. 2013 do 17. 4. 2018. Dále vzaly správní orgány v úvahu, že žalobce je v produktivním věku, neuvedl žádný zdravotní důvod, jenž by mu bránil ve vycestování z ČR, ve Vietnamu má žalobce minimálně bratra a sestru, žijí tam i příbuzní jeho bývalé manželky. V souvislosti se zajišťováním materiálních potřeb synů žalobce vzal žalovaný v úvahu, že žalobce není oprávněn k jakékoli výdělečné činnosti a je pouze prostředníkem při získávání finančních prostředků, jež mu poskytují třetí osoby, přičemž konstatoval, že není zcela vyloučeno, že finanční prostředky např. ze strany příbuzných mohou být adresovány přímo synům v případě např. jejich dalšího studia či úhrady části nájemného. Toto žalobce zpochybnil, avšak neuvedl žádné skutečnosti, pro něž by osoby, jež jej doposud finančně podporují, toto nadále odmítly činit ať už tím, že by finanční prostředky adresovaly i nadále přímo jemu či jeho synům. Správní orgány zároveň konstatovaly, že záznam v rejstříku trestů žalobce neomezuje v podání žádosti o vízum, jež mu může být, při splnění zákonných podmínek, vydáno opakovaně do doby, než bude splňovat podmínky pro udělení dlouhodobého víza či oprávnění k pobytu. Správní orgány se zároveň zabývaly důvody, pro něž považují za účelové předchozí tvrzení žalobce o vztahu s družkou, s níž se chtěl slučovat a získat tak povolení k přechodnému pobytu na území ČR.

26. Přiměřenost dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce pak správní orgány porovnaly s veřejným zájmem ČR na tom, aby na jejím území nepobývaly osoby bez platného oprávnění k pobytu, a na tom, aby byly respektovány zákony ČR a vydaná rozhodnutí a v té souvislosti dospěly k názoru, že s ohledem na výše uvedené okolnosti včetně důvodů zrušení žalobcova předchozího pobytového oprávnění hovoří o nedostatečném respektu k českým právním předpisům, a je v zájmu ČR, aby žalobce svoji povinnost opustit území splnil.
27. V souvislosti s argumentací žalobce týkající se jeho finančních příspěvků synům nelze pominout, že starší syn již získává vlastní finanční prostředky svojí prací, přičemž mladší syn tak činí rovněž, byť s ohledem na své studium, v omezeném rozsahu. Navíc v řízení bylo prokázáno, že finanční prostředky potřebné pro zajištění potřeb mladšího syna žalobce mu poskytuje matka – bývalá žalobcova manželka. S ohledem na věk synů již zároveň není v žádném případě žalobcova péče o ně nezbytná a nenahraditelná a neodůvodňuje naprostou nezbytnost setrvání žalobce na území ČR, a to navíc v situace, kdy zde žije jejich matka. Vzájemný kontakt žalobce s jeho syny je realizovatelný prostřednictvím komunikačních technologií či sociálních sítí a synové, kteří hovoří vietnamským jazykem, mohou navštívit.
28. K argumentaci žalobce týkající se udělení státního občanství ČR jeho mladšímu synovi a sestěhování se do společné domácnosti tvořené jedním pronajatým pokojem žalovaný správně uvedl, že jediným důsledkem uvedených skutečností je pouze skutečnost, že za těchto podmínek žalobce splňuje statut rodinného příslušníka občana EU dle § 15a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců a má možnost získat pobytové oprávnění dle § 87b uvedeného zákona. Soud souhlasí i s názorem žalovaného, že uvedené sestěhování vyvolává dojem účelového jednání snažící se vyvolat dojem závislosti syna na žalobcově přítomnosti na území ČR za situace, kdy

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

ani nebyla tvrzena žádná skutečnost, jež by mladšímu synovi bránila vést, tak jako doposud společnou domácnost s jeho matkou, jejím přítelem a jejich společným dítětem. Samotná skutečnost, že mladší syn žalobce činí kroky ke společnému bydlení se žalobcem, nečiní zásah rozhodnutí do rodinného života intenzivnějším.

29. Soud se se závěry správních orgánů týkajících se posouzení přiměřenosti dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce, jež byly zároveň poměřeny s veřejnými zájmy, zcela ztotožňuje. S ohledem na výčet žalobcem tvrzených důvodů nepřiměřenosti napadeného rozhodnutí a kritérií stanovených § 174a zákona o pobytu cizinců, neshledal soud napadené rozhodnutí nepřiměřeným, nezákonným ani nepřezkoumatelným. Naopak, napadené rozhodnutí obsahuje zásadní a relevantní argumentaci žalovaného, která svým obsahem bez ponechání pochybností objasňuje, z jakých podkladů žalovaný vycházel, jak je hodnotil a jakým způsobem ke svým závěrům došel. Soud připouští zásah rozhodnutí do soukromé a rodinné sféry života žalobce, avšak nikoliv v takové intenzitě, aby jej bylo možné považovat za nepřiměřený s ohledem na další okolnosti případu. Dále soud připomíná, že bude-li chtít žalobce opět pobývat se svými syny na území ČR a legálně zde pracovat, což je s ohledem na jeho věk dle názoru soudu nezbytné, nechce-li být žalobce, jenž není ve své pracovní schopnosti svým zdravotním stavem nijak omezen, závislý na finanční podpoře od třetích osob, bude tak či tak nucen vycestovat z ČR pro podání nové žádosti o pobytové oprávnění na zastupitelském úřadě ve Vietnamu. V současné chvíli současně představuje žalobce pro syny jistě osobu významnou, avšak s ohledem na jejich zletilost a přirozené osamostatňování již osobu nikoli klíčovou, na níž by byli závislí. Žalobce ovládá vietnamský jazyk, jak vyplývá ze shora uvedeného a na území Vietnamu má osoby, minimálně bratra a sestru, jež mu mohou alespoň v omezeném rozsahu poskytnout nezbytné zázemí či pomoc. Soud rovněž nehodlá, jakkoliv rozporovat integrovanost žalobce do české společnosti, avšak nutno připomenout, že tu sám žalobce znevážil, když nerespektoval právní řád ČR a páchal vědomě protiprávní činnost, za niž byl následně odsouzen. Soud rovněž zdůrazňuje, že do této nepříznivé situace se dostal žalobce výlučně vlastním a dobrovolným protiprávním počínáním, kdy mu musely být známy možné následky takového jednání, a přesto byl žalobce ochoten vystavit sebe i svou rodinu i sebe nebezpečí plynoucí z jeho protiprávní činnosti. Závěrem soud připomíná, že samotným projevem „změkčení“ dopadu napadeného rozhodnutí do života žalobce při zohlednění dopadu rozhodnutí do života žalobce je, jak uvedl žalovaný, fakt, že v případě žalobce došlo právě k překvalifikování jeho jednání ze správního vyhoštění na povinnost opustit území tak, aby nebyl dále „trestán“ zákazem vstupu na území ČR po stanovenou dobu a nedošlo tak k již nepřiměřenému zásahu. Nyní žalobci nebrání nic v tom, aby si vyřídil nové pobytové oprávnění a následně se vrátil do ČR za syny.

30. Současně nelze dospět ani k názoru, že by byl postup správních orgánů v rozporu s čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod (dále jen Listina), neboť jak vyplývá z rozhodnutí, byly splněny předpoklady k vydání rozhodnutí, tudíž i následný zásah do rodinného a soukromého života nalézá zákonný podklad, jak Listina vyžaduje. Soud odkazuje na rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 15. 3. 2021, č. j. 32 A 5/2020 – 29 „[46] Z judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že správní orgány jsou povinny zabývat se nad rámec povinnosti dle § 174a zákona o pobytu cizinců

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

i možným porušením čl. 8 EÚLP, který je přímo aplikovatelný a má přednost před zákonem (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2018, č. j. 6 Azs 422/2017 - 29, či ze dne 25. 8. 2015, č. j. 6 Azs 96/2015 - 30) v situaci, kdy cizinec před správními orgány sám nepřiměřenost zásahu do svého soukromého a rodinného života a porušení čl. 8 EÚLP dostatečně konkrétně namítne (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 5. 2018, č. j. 6 Azs 201/2016 - 46, ze dne 22. 1. 2020, č. j. 10 Azs 256/2019 - 39, ze dne 12. 12. 2019, č. j. 10 Azs 310/2019 - 32, ze dne 23. 12. 2019, č. j. 10 Azs 262/2019 - 31, či ze dne 19. 12. 2019, č. j. 10 Azs 263/2019 - 30). [47] V souladu s čl. 8 EÚLP smí veřejná moc zasáhnout do osobní sféry jednotlivce, pokud tím sleduje legitimní cíl a v rozsahu nezbytném a přiměřeném tomuto cíli. Nepřiměřeným zásahem do soukromého a rodinného života cizince v kontextu čl. 8 EÚLP může být zpravidla jen dlouhodobý zákaz pobytu.“ či rozsudek NSS ze dne 30. 4. 2020, č. j. 9 Azs 54/2020 - 32, který se zabýval obdobnými skutkovými okolnostmi a jehož závěry lze aplikovat i na případ žalobce, [23] Žalovaná při poměřování přiměřenosti přihlédla k rodinné situaci stěžovatele, zároveň však musela zohlednit další okolnosti, zejména zájem státu na tom, aby zde pobývaly pouze osoby s platným povolením k pobytu či jiným titulem umožňujícím pobyt na území České republiky. Stěžovateli byl vydán výjezdní příkaz s platností od 17. 12. 2018 do 14. 2. 2019. Dne 18. 2. 2019 se dostavil ke správnímu orgánu prvního stupně s tím, že chce vyřešit svou pobytovou situaci, to však zde již pobýval nelegálně, byť pouze několik dní.“ Je nezbytné zohlednit zájem státu na tom, aby zde pobývaly pouze osoby s platným povolením k pobytu či jiným titulem umožňujícím pobyt na území ČR. Všem výše uvedeným požadavkům správní orgány dostály.

31. Soud rovněž podotýká, že znění čl. 8 odst. 2 Úmluvy poskytuje demonstrativní výčet kritérií, která je nutno naplnit, avšak z jejich obsahu lze vyvodit, že jejich cílem je ochrana veřejného zájmu, což, jak žalovaný uvedl, je v daném případě zájem státu na tom, aby se na jeho území nacházeli pouze cizinci, kteří disponují příslušným pobytovým oprávněním. Z uvedeného soud považuje tuto podmínku za splněnou, neboť žalovaný uvedl, z jakých důvodů považuje zvolený postup za nezbytný.
32. S ohledem na uvedené soud shledal napadené rozhodnutí v souladu s § 2 odst. 1 správního řádu, neboť jeho odůvodnění a závěry jsou v souladu se zákonem o pobytu cizinců na území ČR, stejně tak s Listinou základních práv a svobod, Úmluvou či Ústavou ČR.
33. Z uvedených důvodů se soud se závěry žalovaného plně ztotožňuje, a žalobu v souladu s ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. jako nedůvodnou zamítl, neboť nelze přisvědčit žalobci, že žalovaný postupoval nezákonně či že jeho závěry byly nepřezkoumatelné nebo nenacházely oporu ve správním spise. Soud proto uzavírá, že rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem, na základě dostatečně zjištěného skutkového stavu a bylo též způsobem odpovídajícím povaze a okolnostem věci odůvodněno a není proto nepřezkoumatelné (výrok I.).

VI.

Náklady řízení

34. Žalobce neměl v soudním řízení úspěch, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný byl v řízení před soudem úspěšný, z obsahu spisu je však patrné, že mu žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly. Soud proto v souladu

s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok II).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu do dvou týdnů od jeho doručení. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

V Plzni dne 13. 4. 2026

Mgr. Jaroslava Křivánková v.r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.